

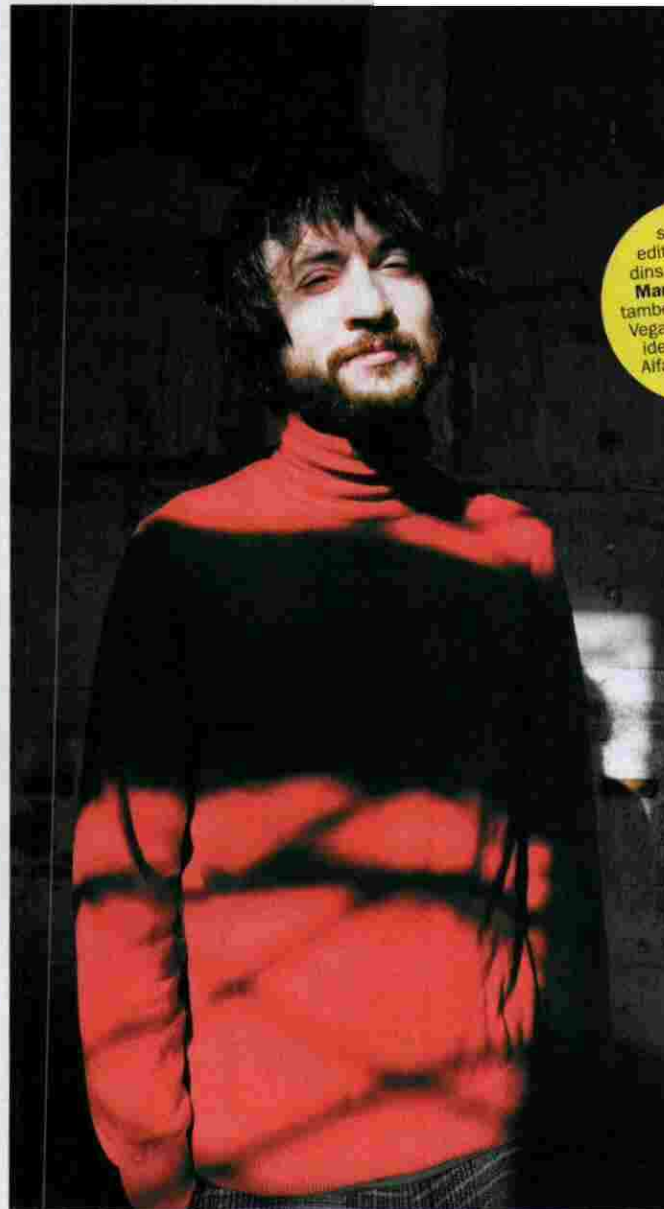
L'home que ho fa tot

Raül Fernandez reprèn Refree i parla amb la **Marta Salicrú** del seu nou disc, 'Matilda', que presenta divendres a L'Auditori en el marc del BarnaSants.

Darrerament pot haver semblat que Raül Fernandez és omnipresent. Sembla el protagonista d'*Hay un hombre en España* dels Astrud, en què Manolo i Genis canten que "hay un hombre en España que lo hace todo". Raül Fernandez és qui va dirigir i arranjar l'espectacle en què la Mala Rodríguez rimava sobre una *big band*. És qui va acompanyar Josh Rouse pels Estats Units i Europa. És qui va tocar amb Sílvia Pérez Cruz al Palau de la Música. És el productor dels aclamats debuts de Las Migas i Nacho Umbert. I és qui ha modernitzat el cançoner tradicional al voltant dels assaltadors de camins en l'espectacle *Cançons de bandolers i molt mala gent*, que comparteix amb Maria Rodés i que després de passar per Vilanova i la Geltrú i per Manresa el 18 de març arribarà a Barcelona com a part de la programació del Tradicionàrius. D'acord, Raül Fernandez pot ser omnipresent, però feia força temps que no teníem notícies del seu projecte personal, Refree. I ja tocava.

Després d'*Els invertebrats* (2007) em vaig trobar en un moment en què em notava que havia acabat una etapa i que no tenia gaire a dir", ens explica. "I vaig decidir prendre'm el temps que fos: Refree és una cosa molt especial per a mi i no vull fer-ho perquè sí, sinó perquè em ve de gust i perquè tinc alguna cosa a dir. He tingut molta sort perquè la feina m'ha acompanyat. Si no hagués tingut tanta feina, se m'hagués fet més difícil".

Al novembre es va publicar *Matilda* (2010), un disc que, com s'ha fet un fart d'explicar, es diu com s'hagués dit el seu fill en cas que, com ell pressentia, hagués estat una nena. Ara se'n penedeix una mica d'haver-li posat aquest nom perquè en la promoció de *Matilda* està parlant tant de música com de la seva paternitat. "I no és normal!", diu rient. "Però quan li vaig posar

Refree s'ha auto-editat 'Matilda' dins del col·lectiu **Marxophone**, on també militen Nacho Vegas, artífex de la idea, i Fernando Alfaro, a qui està produint.

és una reacció a l'espontaneïtat d'*Els invertebrats*, que va buscar amb músics de jazz. "El que buscava treballant amb músics propers al jazz o a la improvisació era apropiarme a la idea de la música oberta", explica. "El que em cansa del pop de vegades, encara que sigui l'estil que més m'agrada i en el qual més còmode em sento, són els patrons estàtics. No m'interessa el jazz en si, però sí la idea de tocar cada nit diferent, la idea de la música improvisada, i a *Els invertebrats* buscava això. En canvi, en aquest disc buscava el contrari: és un disc gairebé escrit". Un disc en què, sense moure's del pop, Refree s'acosta en alguns arranjaments a la música contemporània. Però això ell mai no ho reconeixerà: li sembla pedant.

Encara que sembli omnipresent, però, Raül Fernandez no és Déu. Ni Superman. I la seva idea inicial de fer el disc tot sol se li va acabar fent feixuga. "Estava cansat. Treballar sol a casa està molt bé, però és molt complicat. Al final em vaig trobar amb el fet que necessitava ajuda", explica. I l'ajuda la hi va proporcionar el nord-americà Brad Jones, productor dels últims discos d'*Els Pets*, que l'havia volgut conèixer. "Al disc ell hi va aportar moltes coses que no són tangibles", afirma. "Em va treure d'aquest moment de crisi. Li vaig enviar el que tenia, li va agradar molt, i es va plantar a Barcelona sense preguntar-m'ho. Em va donar la seguretat per continuar i per tenir present que estava bé".

Després del part al novembre, ara Refree presenta en societat la criatura en un concert a L'Auditori que gairebé estrena el BarnaSants. I ho farà en format de quintet. "Tant de bo algun dia pogués portar vint músics", diu. Però el requisit seria no haver de canviar res. "Tinc el compromís amb mi mateix de fer el que vull, sense concessions. Però això provoca que no tingui assegurat un gran públic. El meu públic és petit, però fidel".

Refree. Dv. 28. L'Auditori. 21.30 h.

aquest títol jo ja ho sabia, que era per explicar-lo. Però m'agradava i me la vaig jugar".

Reacció a 'Els invertebrats'

La seva nova faceta com a pare, a més, va tenir certa importància a l'hora de decidir allò que diferencia *Matilda* dels seus predecessors. "Volia fer un disc que pogués fer gairebé jo sol, no volia tenir grup, no

volia delegar gaire en altra gent. Era una idea que tenia al cap des de feia temps, em veia capaç, i donades les circumstàncies en què em trobava el millor era poder gravar a casa tranquil·lament, perquè anava a ser pare i volia passar un temps a casa", explica. "Quan treballes amb músics sempre acabes fent alguna cosa diferent a allò que tens pensat", diu, i amb *Matilda* això no ho volia: el disc